

Regeringsrätten

Rättsfall

Dansares kostnad för kontaktlinser

Besvär av Linda B angående inkomsttaxering 1977.

I sin deklaration 1977 upptog dansaren Linda B inkomst av tjänst från Malmö stadsteater med 45 668 kr. Från inkomsten yrkade hon avdrag bl a för kostnad för kontaktlinser med 975 kr.

TN vägrade avdraget.

Linda B klagade hos LR och anförde till stöd för sin talan, att hon var tvungen att använda kontaktlinser, då glasögon var helt otänkbara i hennes yrkesutövning; kostnaden var således att hänföra till yrkesutövningen och inte till synfelet.

LR lämnade besvären i denna del utan bifall med motiveringen att kostnaden för anskaffande av kontaktlinser ej kunde anses utgöra avdragsgill utgift för fullgörande av B:s tjänst.

Linda B fullföljde sin talan hos KR i Gbg, som lämnade besvären utan bifall och anförde som skäl: Kostnaden för kontaktlinser är att anse som sådan levnadskostnad som avses i 20 § KL. Denna kostnad är därför — oavsett om Linda B behövt kontaktlinserna för att kunna utöva sin verksamhet som dansös — inte av den beskaffenheten att avdrag kan medges vid beräkning av inkomst av tjänst.

Linda B besvärade sig hos RR och anförde att kontaktlinserna anskaffats och använts uteslutande för utövande av hennes yrke som dansare och att hon privat använde glasögon.

TI anförde: Glasögon och kontaktlinser kunde inte betraktas såsom arbetsredskap eller hjälpmedel i arbetet. Kostnaden för dem fick därför anses utgöra icke avdragsgilla levnadskostnader.

RR yttrade: Såsom KR funnit är kostnaden för kontaktlinserna att anse som sådan levnadskostnad som avses i 20 § KL. Denna kostnad är — oavsett om Linda B behövt kontaktlinserna för att kunna utöva sin verksamhet som dansare och använt dem uteslutande för detta ändamål — inte sådan att den föranleder avdrag vid beräkning av inkomst av tjänst. — På grund av det anförda lämnar RR besvären utan bifall. (RR föredr. 7.12; dom 28.12.1982.)

Anm.: Se RÅ 1961 ref 53 och 1971 ref 18; (Skattenytt 1962 s 176 och 1971 s 492); RÅ 1972 not 113, 1975 ref 50; (Skattenytt 1976 s 247) samt 1977 ref 97 (Skattenytt 1978 s 395).

Kostnader för flyttning från tillfällig bostad till tjänstebostad

Besvär av TI angående A:s inkomsttaxering 1978.

A innehade till år 1967 en professur vid Uppsala universitet och var då bostad i Uppsala. Samma år tillträdde han efter kallelse en professur vid Stockholms universitet. Enligt testamentariskt förordnande skulle innehavaren av denna professur uppehålla den genom testamentet tillskapade befattningen som prefekt vid det likaledes genom testamentet tillkomna Stockholms rätts-genetiska institut. Med denna prefektur var enligt testamentet förenad rätt till bostad i institutets lokaler. Denna bostad var emellertid upptagen av föregående innehavaren av prefekturen, som hade rätt att sitta kvar i den även efter pensioneringen. I avvaktan på inflyttning anskaffade A dels en familjebostad på annan ort och dels en tillfällig bostad i Stockholm. Sedan A:s företrädare avlidit flyttade A in i tjänstebostaden år 1977.

I deklarationen yrkade A under inkomst av tjänst avdrag med 2 925 kr för kostnader för flyttning från den tillfälliga bostaden i Stockholm till tjänstebostaden.

TN vägrade avdraget.

Sedan A klagat till LR biföll LR — som antecknade bl a att med den nya tjänsten var förenad en skyldighet att bebo en tjänstebostad — besvären.

TI överklagade och anförde bl a: A innehade en tjänst i Uppsala och erbjöds en likvärdig tjänst i Stockholm. Han var inte skyldig att flytta i tjänsten och såvitt framgick av handlingarna uppbar han inte någon flyttningsersättning. A:s kostnader för flyttningen till tjänstebostaden fick anses vara att hänföra till kostnader för tjänstens erhållande, dvs till kostnader för förvärvande av förvärvskälla. Han borde därför inte medges avdrag för flyttningskostnader.

KR i Sundsvall: ej ändring.

TI gick vidare till RR, som yttrade: A har, efter att ha blivit kallad till tjänsten som professor i rättshistoria vid Stockholms universitet, erhållit denna tjänst.

Enligt vad handlingarna i målet visar skall innehavaren av denna professur enligt testamentariskt förordnande uppehålla den genom testamentet tillskapade befattningen som prefekt vid det likaledes genom testamentet tillkomna Stockholms rättsgenetiska institut. Med denna prefektur är enligt testamentet förenad rätt till den bostad varom i målet är fråga. Bostaden är inrymd i en villabyggnad som även innehåller institutets lokaler.

Kostnaderna för flyttning till denna bostad är icke någon för A avdragsgill omkostnad. (RR föredr. 15.12; dom 30.12.1982.)

Anm.: Se RÅ 1933 not 391; 1937 ref 35; 1939 not 377; 1940 not 231; 1947 not 892; 1957 not 160; 1960 not 1151; 1969 not 560. Se även SOU 1962: 47; prop 1963:120; K G A Sandström, Om beskattning av inkomst av tjänst m m, s 252, 253.

Skadestånd för byggnad som ej kom till stånd — avdrag?

Besvär av F angående inkomsttaxering 1977.

F ägde en jordbruksfastighet för vilken han redovisade inkomsterna enligt bokföringsmässiga grunder. I sin självdeklaration 1977 yrkade F vid beräkning av nettointäkt av jordbruksfastighet avdrag för kostnader för ladugårdsprojektering med 10 000 kr. Hos taxeringsnämnden anförde han bl a följande. På grund av hälsovårdsmyndighetens bestämmelser skulle en förändring av gödselvårdsanläggningen till ladugården göras. Lantbruksnämnden tillstyrkte ej bidrag till en ny gödselvårdsanläggning vid den gamla ladugården. Enda möjligheten att fortsätta med mjölkproduktionen var då att planera en nybyggnad av ladugård. Kostnadsberäkningen för en ny ladugård utfördes av lantbruksnämnden. Denna kostnadsberäkning visade sig senare vara alldeles för låg. Kontrakt hade tecknats för vissa delar till det nya ekonomihuset när det definitivt bestämdes att någon nybyggnad ej kunde göras på grund av att kostnaden för nybyggnaden skulle vida överstiga gjorda kalkyler.

TN vägrade avdraget.

F klagade hos LR och yrkade avdrag i enlighet med deklarationen.

LR lämnade besvären utan bifall med motiveringen att fråga fick anses vara om ej avdragsgill kapitalförlust.

F gick vidare till KR med yrkande att avdraget skulle medges. Han anförde bl a följande. Till grund för ståndpunkten att annulleringskostnaderna skulle betraktas som kapitalförlust låg ett numera föråldrat statistiskt betraktelsesätt på penningvärdet. I ett samhälle med oföränderligt penningvärde var kostnadsfördyringar opåräknliga och i den mån sådana fördyringar förde med sig annulleringskostnader och liknande kunde det ligga nära till hands att betrakta dessa som kapitalförlust. Det förhöll sig helt annorlunda i ett samhälle med ett i hög grad föränderligt penningvärde. I det senare fallet gick det inte att förutse vilka kostnader som framtida investeringar kom att medföra. I all rörelseverksamhet måste det därför vara realistiskt att räkna med att kommande kostnadsfördyringar kunde bli så stora att man måste avstå från investeringar med eventuellt åtföljande annulleringskostnader eller skadestånd eller liknande. Kapitalförlusten var inte ett oföränderligt begrepp. Denna typ av förlust var helt avhängig den normala rörelsebildens. Om ändrade samhällsförhållanden eller kostnadsbilder eller utveckling på penningmarknaden medförde nya rörelsebegrepp och agerande i affärsvärlden måste helt naturligt även en förskjutning ske mellan kapitalförlust och vanlig driftförlust. Den nu aktuella annulleringskostnaden var försakad av inflationens verkningar med kraftigt stegrade investeringskostnader. Kostnaderna måste därför betraktas som avdragsgilla.

KR i Sthlm yttrade: Av det yrkade beloppet 10 000 kr utgör, enligt vad som blivit upplyst i kammarrätten, 4 000 kr kostnad för annullering av köp avseende maskiner och inventarier i jordbruket. Kammarrätten finner att F är berättigad till avdrag härför. Återstående 6 000 kr avser, enligt vad som vidare upplysts, kostnad för annullering av köp av ”1 st ELINGE stall” och mjölkkrum samt annat material för nybyggnad. Sistnämnda kostnad finner kammarrätten vara att hänföra till kapitalförlust. Den är därför ej avdragsgill.

F vidhöll hos RR sin talan i vad den inte bifallits.

RR yttrade: Beloppet avser ett av F utbetalt skadestånd för det att han brutit ett kontrakt, enligt vilket han köpt material till och beställt uppförande av en ny ladugårdsbyggnad på sin jordbruksfastighet. Skadeståndet avser alltså en byggnad som inte kommit till stånd och utgör därför inte avdragsgill driftkostnad i förvärvskällan jordbruksfastighet.— RR lämnar besvären utan bifall. (RR föredr. 30.11; dom 21.12.1982.)

Anm.: Se RÅ 1949 not 90, 1959 ref 27 och 1973 ref 76 (Skattenytt 1960 s 112 och 1974 s 281). Se även Geijer m fl Skattehandbok, Del 1, 8 uppl 1977 s 97—98, 337—338; SOU 1977:86, s 510—511; prop 1980/81:68 Del A, s 129, 130, 135—138 samt Del B, s 194—199, 205—207.

Gåvor till personal i form av konstverk o d

Besvär av M-bolaget AB angående eftertaxering för 1972.

I sin självdeklaration 1972 tillgodoförde sig bolaget avdrag för bl a representation. — TN följde deklarationen.

I framställning till MKSR återopade TI revisionspromemoria över företagens taxeringsrevision hos bolaget och yrkade att bolaget skulle eftertaxeras till statlig och kommunal inkomstskatt. Han anförde bl a: Enligt RSV:s anvisningar för representation m m medgavs avdrag för sedvanliga personalomkostnader som t ex klocka efter 25 års anställning. Bolaget hade i några fall utdelat dyrbarare gåvor i form av konstverk och äkta mattor i samband med uppnådda 25 års tjänst och vid pension till en sammanlagd kostnad av 12 898 kr för detta år. Då avdragsrätt för sådana kostnader syntes utesluten borde återföring till beskattning ske med nämnda belopp.

TI yrkade ändring av bolagets taxeringar även i andra hänseenden samt att skattetillegg skulle påföras bolaget.

Bolaget genmälde: Enligt tjänstbestämmelser hade bolaget utdelat gåvor i samband med pensionering eller efter lång tids anställning för sammanlagt 12 898 kr. Samtliga dessa personalgåvor hade utgått i form av antingen konstverk eller äkta mattor. Gåvorna hade lämnats till åtta anställda och genomsnittskostnaden hade uppgått till 1 612 kr. Bolaget ansåg att RSV:s anvisningar avseende gåvor till anställda var att betrakta endast som vägledande exempel. Då gåvorna dessutom ej kunde anses ha ett avsevärt högre värde än vad som kunde anses som sedvanligt hävdade bolaget i första hand att kostnaden för dessa gåvor i sin helhet skulle få dragas av vid beskattningen. I andra hand yrkade bolaget att endast ett mindre belopp, som kunde utgöra övervärde, skulle återföras till beskattning.

MKSR yttrade såvitt gällde personalgåvorna: Bolaget har till åtta anställda i samband med 25 års tjänst respektive vid pension överlämnat konstverk och mattor till en kostnad av 12 898 kr, motsvarande en genomsnittlig kostnad av 1 612 kr per gåva. Skatterätten finner visserligen en sådan kostnad per gåva väl hög men samtidigt ett värde av 700 kr per gåva förenligt med riksskatteverkets anvisningar. TI:s yrkande om eftertaxering i denna del bifalles, såvitt avser överskjutande belopp eller $(12\ 898 - 5\ 600 =) 7\ 298$ kr. — MKSR biföll

TI:s talan även i andra här ej aktuella frågor och påförde bolaget skattetillägg på eftertaxerade belopp.

Hos KR yrkade TI att bolaget skulle eftertaxeras för ytterligare 5 600 kr utgörande ej avdragsgilla kostnader för gåvor till personal samt att skattetillägg skulle påföras bolaget på beloppet.

KR i Sthlm: ej ändring.

I besvär hos RR fullföljde TI sin talan och anförde bl a: Kamrarrättsdom syntes kunna tolkas så att oavsett gåvans karaktär och utformning rätt till avdrag med ett belopp motsvarande värdet av t ex en klocka skulle föreligga. Detta skulle alltså innebära rätt till ett slags grundavdrag för gåvor till personal. En sådan rätt syntes inte förenlig med inställningen i hittillsvarande praxis att inte medge avdrag för kostnader för individuellt utgivna dyrbarare presenter.

I infortrat yttrande anförde RSV i huvudsak.

Gåvorna i RSV:s representations- och naturaförmånsanvisningar är av samma karaktär, dvs gåvor vars kostnader är avdragsgilla hos givaren utan att mottagaren beskattas för dess värde. För att betona detta samband har i den senaste lydelsen av representationsanvisningarna, RSV Dt 1981:32, avsnitt 5.4, särskilt angivits att det krävs att en gåva har minneskaraktär för att betraktas som en sedvanlig gåva med karaktär av personalomkostnad. Även om detta inte har kommit till uttryck i tidigare anvisningar är det dock endast sådana gåvor som har avsetts. Det är även meningen att den i naturaförmånsanvisningarna numera uttalade värdemässiga jämförelsen med vad som utges till stats- och kommunalanställda skall tillämpas beträffande arbetsgivares avdrag för kostnader för gåvor till den egna personalen.

De situationer som uppräknas i de båda anvisningarna såvitt gäller sedvanliga gåvor från arbetsgivare till anställd är endast avsedda att vara en exemplifiering. Syftet är att ge uttryck för vilket slag av gåvor som avses och vid vilka tillfällen dessa kan ges. I praxis har avdrag för gåvor till personalen i samband med avgång från tjänsten medgivits i fråga om klockor, medaljer eller liknande föremål. För att framhäva gåvans karaktär av minnesföremål är den ofta försedd med mottagarens eller givarens namn.

Med begreppet sedvanlig gåva skulle därmed avses en gåva som lämnas vid ett särskilt tillfälle, såsom efter längre tids tjänstgöring eller pension, som är av ett visst slag och vars värde inte nämnvärt överstiger vad som i motsvarande fall kan överlämnas till stats- och kommunalanställda.

Vad som är en sedvanlig gåva varierar från tid till annan. I praxis har medalj, guldklocka och smycke ansetts som sedvanliga gåvor. Även andra föremål är tänkbara. I och för sig torde det inte föreligga något författningsenligt hinder mot att hänföra konstverk och mattor till denna kategori. Av avgörande betydelse är emellertid att gåvan har minneskaraktär. Detta markeras ofta genom att föremålet förses med en inskription eller liknande som anger mottagarens eller givarens namn. Riksskattenämnden och riksskatteverket har genom exemplen i anvisningarna endast velat visa vilka slag av gåvor som kan betraktas som minnesföremål. En allmän riktlinje har därvid varit att värdet inte bör överstiga värdet av vad som ges till stats- och kommunalanställda. Därmed betonas vikten av att gåvan i mottagarens hand skall representera ett affektionsvärde och inte i första hand ett ekonomiskt värde.

RSV anser således inte att enbart gåvans värde skall vara avgörande för avdragsrätten. Värdet av gåvan kan däremot indirekt få betydelse genom att det med hjälp av värdet är möjligt att skilja ut de gåvor som inte i första hand är avsedda att vara ett minne för mottagaren utan snarare är ett uttryck för givarens tacksamhet och erkänsla för utfört arbete. Även om minnesgåvan har ett värde som obetydligt överstiger värdet av de stats- och kommunalanställdas gåvor bör avdrag med-

ges. Å andra sidan bör avdrag inte medges enbart av den anledningen att gåvan representerar ett värde som överensstämmer med värdet av de minnesgåvor som ges till stats- och kommunalanställda.

De gåvor som är under bedömning i förevarande fall hade ett värde som väsentligen översteg värdet av en gåva som i motsvarande fall gavs till stats- och kommunalanställda. Fråga uppkommer därvid om avdrag motsvarande värdet av en sådan gåva ändå kan medges. Om så vore fallet skulle avdrag alltid medges med ett belopp motsvarande värdet av t ex en klocka, oavsett karaktären och utformningen av den lämnade gåvan. Detta skulle ge arbetsgivaren rätt till en form av grundavdrag för gåvor till personalen. Om arbetsgivaren lämnar sin anställda en gåva som saknar karaktär av personalomkostnad och trots detta erhåller avdrag med belopp motsvarande värdet av en sedvanlig personalgåva skapas en form av generell avdragsrätt även för remuneratoriska gåvor med ett visst grundbelopp. Härigenom skulle alla kostnader för personalgåvor bli avdragsgilla till en viss del. Enligt RSV:s uppfattning saknas stöd för en sådan generell avdragsrätt i författningen.

RR yttrade: Arbetsgivares utgifter för gåvor till anställda är avdragsgilla såsom omkostnader i förvärvskälla endast om utgifterna har omedelbart samband med verksamheten, såsom då utgifterna avser jubileum för företaget eller jämförbara händelser eller är att hänföra till personalvård (punkt 1 andra stycket anv till 20 § KL). Enligt lagrummet får i det enskilda fallet avdrag inte åtnjutas med större belopp än som är skäligt.

Huvudregeln är sålunda att avdrag för gåva till anställd inte får göras. Med gåva av personalvårdskaraktär bör förstås sådan gåva som arbetsgivare enligt vedertaget bruk utdelar till sina anställda som ett led i personalomsorgen och som oavsett mottagarens individuella behov utgår i huvudsak lika till samtliga anställda eller grupper av anställda. I överensstämmelse härmed har RN och senare RSV i vägledande anvisningar för rättstillämpningen uttalat att gåvor med inslag av personlig natur utesluter avdragsrätt. Som exempel på gåvor för vilka avdragsrätt föreligger nämns i anvisningarna julpaket av mindre värde, klocka efter 25 års anställning och andra sedvanliga gåvor av minneskaraktär.

Av de ovan i första stycket angivna föreskrifterna följer att utgift för gåva av annat slag än som avses där inte är till någon del avdragsgill.

De gåvor till ett värde i 1971 års penningvärde av mellan ca 1 100 och 2 350 kr per gåva som bolaget tilldelat åtta anställda i samband med pensionering eller eljest efter lång tids anställning kan inte anses som gåvor av personalvårdskaraktär. Bolagets utgifter för gåvorna är inte heller på annan grund avdragsgilla.

På grund härav och då förutsättningar för påförande av eftertaxering och att skattetillägg föreligger skall TI:s talan bifallas. Skäl för eftergift av skattetillägg har inte framkommit. Bolaget påförs skattetillägg beräknat på nu åsatta eftertaxeringar. (RR föredr. 17.11; dom 8.12.1982.)

Anm.: Se RÅ 1944 ref 54; 1955 not 956 och 2052; 1957 not 352; 1970 not 1775—1778; 1971 not 257; 1972 not 447; 1974 not A 675 och A 1349. Se vidare prop 1963:96 s 49—50; RN serie I 1970 nr 9:2; RSV serie I 1971 nr 5:3; RSV Dt 1981:32; Skattenytt 1959 s 176 f och 1965 s 199—203 (Bylin).

Arbetsrum i fristående uthus till villa

Besvär av TI angående H:s inkomsttaxering 1979.

H hade uppdrag som ordförande i taxeringsnämnd. Han bodde tillsammans med sin hustru i en villafastighet om fem rum och kök. Fastigheten ägdes av hustrun. H och hans hustru hade i ett på fastigheten beläget uthus inrett ett arbetsrum som H använde i verksamheten som taxeringsnämndsordförande. I deklarationen yrkade H avdrag från inkomst av tjänst med 1 800 kr för hyra av rummet.

TN vägrade avdraget.

H överklagade. Han anförde bl a: Taxeringsarbetet hade svällt ut de senaste åren. Han ansåg sig därför inte kunna fortsätta med detta arbete på grund av utrymmesbrist. När det dessutom var tal om en utsträckning av taxeringsperioden fanns det enligt hans uppfattning inget annat val än att antingen sluta med detta arbete eller att iordningställa ett arbetsrum i befintligt uthus. Han och hans hustru beslöt att varmbona ca halva uthuset. Där inredde de ett arbetsrum. Kostnaderna för iordningställandet av rummet uppgick till ca 20 000 kr. Om han ej haft detta arbetsrum hade han ej kunnat åta sig uppdrag i den omfattning som han nu hade. Han hade inte något tjänsterum.

Besiktning av fastigheten företogs av en fögderisekreterare vid lokala skattemyndigheten i Hudiksvall. I yttrande över besiktningen uttalade denne bl a att det med hänsyn till arbetsrummets belägenhet och inredning och till det förhållandet att rummet saknade vatten och avlopp icke fanns något som tydde på att rummet kunde användas som bostadsrum eller för annat ändamål än arbetsrum.

LR yttrade: I fem avgöranden av RR från 1975 (R76 1:30) har fastslagits de krav som skall uppfyllas för att förutsättningar för avdrag för kostnad för arbetsrum skall föreligga. Arbetsrummet skall vara så avskilt att det inte ingår i övriga bostadsutrymmen eller inrett på ett sådant sätt att det ej kan användas för bostadsändamål. Vidare skall den skattskyldige ha anskaffat en större bostad än vad som får anses normalt med hänsyn till familjens storlek och inkomstförhållanden. Väl är, enligt vad som framgår av utredningen i målet, H:s arbetsrum så avskilt att det inte ingår i övriga bostadsutrymmen. Dock är ej kravet på att rummet skall vara så inrett att det inte längre kan anses ingå i övriga bostadsutrymmen uppfyllt enligt vad som framgår av den skiss som upprättats vid den företagna besiktningen. Med hänsyn härtill och till rådande restriktiva praxis på området lämnas besvären utan bifall.

H fullföljde sin talan till KR i Sundsvall som yttrade: Av handlingarna framgår att ifrågakvarande arbetsrum är avskilt från övriga bostadsutrymmen och även i övrigt anordnat på sådant sätt att det inte kan användas för bostadsändamål. Med hänsyn härtill och till att H haft behov av arbetsrum är han berättigad till avdrag för kostnader för hållande av detta.

Hos RR yrkade TI att H skulle vägras avdrag för kostnader för arbetsrummet.

RR yttrade: Av handlingarna i målet framgår följande. H bor i en enfa-

miljsvilla som ligger på en fastighet som hans hustru äger. Arbetsrummet har inretts i ett på fastigheten beläget uthus. Detta ligger ca 18 meter från bostads-
huset. Rummet har en yta av ca 14 kvm. Det saknar vatten och avlopp. Inred-
ningen utgörs uteslutande av kontorsmöbler.

Vidare är upplyst att H inte har tillgång till något tjänsterum för utförande
av sitt uppdrag som ordförande i taxeringsnämnd och att arbetet 1978 avsåg
ca 3 000 deklARATIONER.

Av det anförda får anses framgå att H haft behov av att själv skaffa sig ett
arbetsrum. Vad som ovan angetts om rummets anordnande och utrustning ger
vid handen att arbetsrummet inte kan anses ingå i H:s bostadsutrymmen. Vid
angivna förhållanden är H berättigad till avdrag från inkomst av tjänst för de
kostnader han haft för arbetsrummet. Det finns ej skäl att ifrågasätta det av
H angivna beloppet 1 800 kr.

På anförda skäl lämnar RR besvären utan bifall. (RR föredr. 20.10; dom
11.11.1981.)

Regeringsrådet Wahlgren var av skiljaktig mening och anförde: H:s avdragsyrkande avser
kostnader som han påstår sig ha haft för att han för sin verksamhet som taxeringsnämndsord-
förande utnyttjat ett rum beläget i en förrådsbyggnad, som finns på den fastighet där han bor
men som ägs av hans hustru.

I målet är upplyst att H förutom inkomsten som taxeringsnämndsordförande, 23 544 kr, också
haft inkomster som tillsynslärare uppgående till 32 375 kr och delpension uppgående till 27 397
kr.

Arbetet som taxeringsnämndsordförande kan under det i målet aktuella beskattningsåret be-
räknas ha pågått i ungefär fyra månader. För detta arbete har H haft behov av ett arbetsrum. I
målet är inte ens påstått att arbetsgivaren ställt arbetsrum till H:s förfogande eller att H inte skul-
le ha använt rummet i förrådsbyggnaden som arbetsrum i samband med taxeringsarbetet. Där-
emot har H inte gjort gällande att han behövt arbetsrummet för övrig förvärvsverksamhet.

För att avdrag för kostnader för arbetsrum skall medges i inkomstslaget tjänst krävs enligt
praxis förutom att behov av arbetsrummet föreligger även att det måste vara avskilt på sådant
sätt, att det inte ingår i bostadsutrymmet, eller blivit inrett så, att det inte kunnat användas för
bostadsändamål. Härutöver bör emellertid enligt min mening för att avdrag skall medges krävas
att arbetsrummet inte används för annan verksamhet än den varifrån intäkten härflyter samt att
kostnaden för rummet verkligen går att hänföra till denna verksamhet.

Med hänsyn till vad som i målet upptagits, i synnerhet om taxeringstidens längd, kan inte ute-
slutas att H under beskattningsåret använt rummet även för annat ändamål än för arbetet som
taxeringsnämndsordförande. Beträffande kostnaderna saknas helt utredning om vari de består
samt hur de fördelar sig mellan tid varunder rummet använts för taxeringsändamål och annan tid.
Härjämte må anmärkas att utredning dessutom saknas till belysning av frågan huruvida i de av H
yrkade kostnaderna ingår räntekostnader samt i så fall huruvida H kunnat på annat sätt tillgodo-
göra sig avdrag härför.

Vid en sammanvägning av de sålunda redovisade omständigheterna finner jag väl att förutsätt-
ningar i och för sig föreligger för att medge H avdrag för kostnader för arbetsrummet. Med hän-
syn till bristerna i utredningen om dessas faktiska storlek, hänförliga till taxeringsarbetet, finner
jag skäl att bestämma dessa till 400 kr. Jag ändrar taxeringarna i enlighet härmed.

*Anm.: Se RÅ 1975 ref 114 (Skattenytt 1976 s 502); RÅ 79 1:41, RÅ 81 1:54;
RÅ 81 1:62; RÅ 81 1:63.*

Enklare för företagare att ändra adress!

På posten finns numera en särskild blankett för företag och organisationer som vill anmäla flyttning.

Fyller du i den så går din nya adress automatiskt vidare till register som är viktiga för företaget.

Det gäller t ex bilregistret, olika företagsregister samt register för arbetsgivaravgift, moms och andra skatter.

På samma blankett får posten också din nya adress för eftersändning.

Fråga på posten efter kuvertet: POSTENS FLYTTHJÄLP för företag och organisationer.

Där finns den särskilda blanketten samt all annan information som kan behövas för adressändringen.

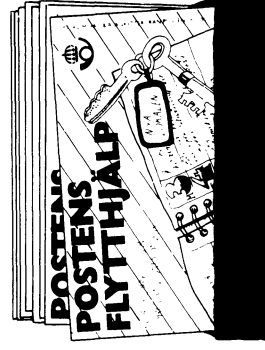
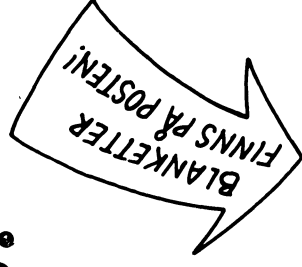
Med vänlig hälsning



RIKSSKATTEVERKET



STATISTISKA CENTRALBYRÅN



P.S. Är ditt företag registrerat hos patentverket eller länsstyrelsens handelsregister måste du tills vidare göra en särskild adressändring dit också.